

Tình Đầu

Xích Long

Tôi yêu anh ấy năm tôi 17 tuổi còn anh ấy 23. Anh ấy sang Pháp bằng đường vượt biên, được một gia đình người Pháp nhận làm con nuôi cùng với đứa em trai và một cậu trẻ VN khác. Tuổi đời cùng với kinh nghiệm sống và chuyến vượt biên khiến anh ấy già dặn và trầm lặng. Còn tôi, tôi đi Pháp với gia đình theo diện con lai, đi chính thức. Sang Pháp tôi được mẹ lo cho ăn học nên đến 17 tuổi tôi vẫn là một con bé vô tư, tuy có biết buồn vì sớm xa quê hương nhưng vẫn là một con nhỏ "ăn chưa no lo chưa tới", ngây thơ, khờ khạo, chưa một lần yêu và hành trang vào đời chỉ là những kiến thức thu thập từ sách vở, những bài thơ đầy ấp mộng mơ, lý tưởng.

Gặp nhau trong một trại hè do một linh mục người Pháp tổ chức cho những trẻ em Á Châu và Pháp thuộc gia đình nghèo, không có phương tiện đi nghỉ hè như người khác. Anh thuộc nhóm tổ chức, phụ trách đám trẻ em người Việt cùng với một chị người Việt vừa trẻ vừa đẹp. Tôi ở trong đám "xây lố cổ", vui vẻ cùng thằng em trai đi dự trại hè năm ấy tổ chức ở Vichy, thành phố nổi tiếng về những suối nước nóng thiên nhiên do núi lửa cung cấp.

Tôi không sao ngờ trước được, trại hè năm ấy là một bước rẽ cuộc đời... một dấu ấn đóng trong ký ức... sẽ theo tôi đến lúc về nơi yên nghỉ ngàn thu... Tất cả chỉ vì cái tật nháy mắt của anh... Ngày đầu gặp anh tôi không có chút ấn tượng nào, còn cười anh vì anh nói tiếng Việt không rành. Do ở với gia đình tây quá lâu không tiếp xúc với người Việt anh gần như quên hết tiếng mẹ đẻ, anh nói lắp bắp hay lú lẫm không ai hiểu, phải nói tiếng Pháp. Tại tôi nói gì hình như anh cũng không hiểu rõ nên nét mặt anh thật khổ sở... Anh thiếu não đến nỗi lúc đầu tôi còn cười anh chứ sau lại thấy ái ngại và tội cho anh...

Trại hè vui lắm!!! mỗi ngày đều có chương trình cho chúng tôi: bắn cung, chèo thuyền, bóng bàn, đấu kiếm, và nhiều môn thể thao khác... trưa về ăn trưa nào cũng mệt nhoài nên ngón như voi cuốn lá...chiều được dẫn đi chơi khắp nơi, đi xem những suối nước nóng hay tham quan thành phố....linh mục B giỏi ngoại giao và biết cách tổ chức nên tại tôi được đi chơi vui vẻ mặc dù nghèo...

Tôi vui vẻ hồn nhiên được có vài ngày... Trưa hôm đó, theo thường lệ tại tôi về ăn trưa, và tình cờ anh ngồi ăn ở dãy bàn tuy xa, nhưng đối diện với bàn của tôi. Đang ăn tôi bỗng giật mình vì ơ hay!!! rõ ràng anh đá lông nheo với tôi!! Ngạc nhiên quá tôi định thần nhìn anh thật kỹ, một lúc sau, quả nhiên anh lại nhìn tôi và đá lông nheo lần nữa... Thật ra anh bị yếu mắt, chưa đến nỗi phải mang kiếng cận nhưng lâu lâu mắt mọi tự động chớp nháy lia lịa... nhằm lúc nhìn về hướng tôi nên đúng là duyên số!! Tôi ngạc nhiên đến nỗi nhìn anh chăm chú, và càng nhìn thì càng thấy anh hay hay... Anh không phải đẹp trai lắm, ăn mặc rất đơn sơ, nhưng vì anh nheo mắt với tôi nên tôi cứ nhìn đôi mắt, và chợt nhận ra đôi mắt anh đẹp và buồn lạ lùng. Thăm thẳm buồn. Gần như u uất. Trái tim tôi đập trật một nhịp...

Từ hôm đó tôi bắt đầu chú ý đến anh đặc biệt, trong khi anh không hay biết gì... Tôi tìm cách đi gần để quan sát anh, và bắt đầu mỉm cười khi thấy anh vui cười với đám trẻ, bắt đầu ưu tư khi anh nói không rõ bị bọn nhỏ chọc quê, bắt đầu nóng lòng mong đợi khi anh không đi cùng nhóm sinh hoạt ngoài trời và lại về trễ... tình yêu đến lúc nào tôi không hay, nhẹ nhàng, mãnh liệt! Vốn thiếu tình phụ tử từ nhỏ vì bố tôi thương con theo kiểu thực tế: ông đi làm và chu cấp vật chất cho vợ con, chấm hết. Giữa bố con chúng tôi không có tâm sự, ông cũng không quan tâm tới nhu cầu tình cảm hay tinh thần của thân nhân. Mẹ tôi phải đóng vai trò của cả mẹ và bố, riết ròi, do bản năng tự nhiên, tôi tự tạo cho mình một bản tính con trai... mẹ tôi cần có một kẻ nam nhi để phụ giúp, thì là con trưởng, tôi phải là đứa con trai đó! Chính vì thế, tôi chưa hề có cảm xúc với người con trai nào khác, đến khi gặp anh! Anh rất yêu trẻ con, mỗi khi tôi thấy anh lo lắng chăm sóc cho những đứa trẻ, vui đùa với tụi nó, mặc dù bị tụi nó trêu ghẹo hoài, lòng của tôi mềm lại. Anh trả tôi về cương vị một đứa con gái, đứng trước anh, tôi cảm nhận rõ ràng mình là một người con gái trước một người con trai. Anh khiến đứa con gái thiếu thốn tình phụ tử xúc động, xúc động mạnh trước tình cảm ân cần anh dành cho những đứa trẻ xung quanh. Chưa kịp bắt đầu cuộc tình, tôi đã thua anh 2-0, một tỷ số khó gỡ.

Trước khi trại hè chấm dứt, tôi quyết định viết một cái thư, nói rõ tình cảm của mình đối với anh, xong nhờ nhỏ bạn thân đưa cho anh. Tội nghiệp nhỏ cũng chạy lót tót kiếm anh đưa lá thư, rồi cùng hồi hộp đợi với tôi phản ứng của anh. Ngày hôm sau sinh hoạt chung ngoài trời, anh có vẻ mắt tự nhiên, tôi thì tình tuồng làm

như chưa hề xảy ra chuyện gì, nhưng trái tim đánh lô tô nghe lộp bộp. Anh không nói gì với tôi, chỉ nói chuyện và cười đùa với chị P, cô hướng đạo sinh người việt cùng chung nhóm. Tôi tưởng anh muốn ngầm cho tôi biết anh có tình ý với chị P, và thầm đau lòng cho đến khi anh viết lá thư hồi âm cho tôi. Anh nói anh là một chủng sinh, đang chuẩn bị làm linh mục, đại ý anh cảm ơn tôi đã dành cho anh một tình cảm đặc biệt, nhưng là một người đang đi tu, anh không thể đón nhận được... Vốn khờ và không có kinh nghiệm ở tình trường cũng như cách xử thế, nên anh trả lời như vậy thì tôi không biết nói sao, và buồn rĩ suốt tuần lễ cuối cùng của trại hè...

Tôi về nhà với tâm trạng hoang mang, buồn bã. Trước kia tôi ưa đàn hát những ca khúc trữ tình của Trịnh Công Sơn, thì bây giờ tôi lại hát những bài như Sang ngang và Tình Phụ của Đỗ Lễ... Tôi nhớ anh kinh khủng... Khi biết sự tình, mẹ tôi liền tìm đến tham dự những sinh hoạt của Hội thanh niên Pháp Á do linh mục B tổ chức. Gặp anh vài lần, mẹ tôi tỏ vẻ bằng lòng sự chọn lựa của tôi, và khuyên tôi:

- Con thương người ta ra sao thì phải nói rõ cho người ta biết, đừng giấu con có nói với người ta là con thương, nhưng đến mức nào? Con không nói rõ thì có thể anh ấy nghĩ con còn nhỏ, chưa biết về tình cảm hay chỉ yêu vì một cảm xúc nhất thời... Nếu con thật sự thương anh ấy thì con phải tiến tới, viết thư cho anh ấy đi.

Con khờ là tôi lúc ấy mới thấy lời mẹ chí lý, và tôi viết một lá thư cho anh, lá thư mở đầu cho những lá thư khác. Anh bắt đầu đến nhà thăm gia đình tôi, sinh hoạt chung vui vẻ. Khi hiểu được tôi yêu anh thật sự và bằng lòng đợi anh, anh vừa vui vừa có vẻ ái ngại, anh nói đi nói lại với tôi rằng anh chỉ sợ sẽ không lo nổi cho vợ con... Tôi đâu cần đến vật chất nên tình bơ, vui vẻ... tôi chỉ cần tình yêu của anh... Nhưng anh thì rất lo âu. Anh không hứa hẹn với tôi lời nào, anh hành động: ngoài khoá thần học trong chủng viện, anh ghi danh học thêm môn triết ở Đại Học công giáo Lyon. Đó là khoảng thời gian tôi ngập lặn trong hạnh phúc: chúng tôi gặp nhau hàng tuần, anh đến nhà tôi chơi thường xuyên. Mỗi khi đi xa, anh gửi thư, bưu thiếp cho tôi. Tôi vui hơn bất được của khi nhận được thư hay bưu thiếp anh gửi, tôi yêu nét chữ anh viết, tính anh hiền nên nét chữ anh đôn hậu mềm mại. Anh ý nhị trong việc chọn những con tem thật đẹp, thật ngộ nghĩnh để dán trên bì thư... Cái ý nhị mới đáng yêu làm sao!! Niềm vui của tôi là khi anh bị bệnh, đem trái cây đi xe bus gần hai tiếng đồng hồ để đến thăm anh ở chủng viện trên núi tại quận 5 Lyon, hay đến thăm anh khi anh thi hành nghĩa vụ quân sự ở một trại lính... may thay cũng ở Lyon... Tôi nhớ như in dáng anh trong bộ quân phục màu hoa rừng, khi tôi bất chợt đến thăm, chờ ngoài cổng để người lính trực thông báo, anh lững thững bước ra, có vẻ hơi thẹn (chắc vì có bạn gái tới thăm!!), tôi không nhịn được cười vì tôi nhận ra anh ngay: anh nhỏ người hơn so với những quân nhân khác...

Lần hẹn hò đầu tiên xảy ra trước khi anh đi lính, có lẽ cả đời tôi không bao giờ quên. Anh hẹn tôi đi lên núi chơi, Lyon có những dãy núi thật đẹp mà nếu dịch ra tiếng việt tôi sẽ dịch là Kim Sơn, tên tiếng Pháp là Monts d'Or. Tôi ít khi trang điểm... chính mẹ tôi phải đi mua hộp phấn mắt và thỏi son đầu tiên cho tôi, lần đầu tôi đánh phấn mắt màu tím trên đôi mắt nâu, những thanh niên khác xúm lại khen đẹp, tôi phớt lờ, ý kiến của anh mới quan trọng... tôi hỏi hộp phấn ứng của anh hôm hẹn hò. Anh đến đón tôi bằng chiếc xe Renault 5 cũ kỹ. Bộ quần áo màu đen, một chút phấn son, tôi hân hoan lên chiếc xe có lẽ đã trải qua 2 thế chiến... vì nó cũ đến nỗi vừa chạy nó vừa kêu lịch kịch, anh băng bó nó khắp nơi bằng băng keo. Nhưng có máy nghe băng nhạc, "*chiếc xe cũ của ông anh cho*", anh vừa nói vừa cười... đang chạy giữa đường anh quăng cho tôi tấm bản đồ Lyon: "*kiếm đường phụ anh*"... Trời ơi!!! Tôi có bao giờ đi đâu mà biết coi bản đồ!! Thấy tôi lính quýnh anh đoán được là... gặp thứ thiệt nên anh tự lo lắng... anh quay mũi xe lại ngay giữa ngã tư làm hồn vía tôi lên mây!

Lái lòng vòng rồi cũng lên được tới trên núi, thì vừa lúc trời mưa. Anh an ủi khi thấy ánh mắt tôi lo âu nhìn trời:

- Tụi mình vào trong nhà thờ cổ gần đây đợi hết mưa hẵng đi tiếp.

Tôi ngoan ngoãn theo anh chạy lúp xúp dưới cơn mưa, đến ngôi nhà thờ cổ anh nói. Cổng đóng then cài, Thì ra gặp nhằm hôm... đóng cửa... ngôi nhà thờ cổ được xếp hạng "quốc bảo" nên chỉ mở cửa cho khách tham quan vào một số ngày giờ nhất định!! Anh méo mặt khổ sở, anh đâu biết tôi đi chơi với anh đủ vui rồi, có cần gì những chi tiết lật vặt khác... Anh ngập ngừng bảo tôi về xe đợi anh một lát... thì ra lái xe lòng vòng lâu nên anh mắc tiêu!! Sau đó, để đền bù cho tôi, anh đưa tôi lên ngôi chùa VN mới xây, và mặc dù cả hai đứa đều có đạo Chúa, chúng tôi đi tham quan cảnh chùa vui vẻ... Trên đường về, tôi cảm thấy lòng bình an lạ lùng bên anh. Anh không để ý đến tôi đã trang điểm, trang điểm vì anh... tôi chợt thấy đôi mắt nâu thoa phấn tím long lanh buồn trên kiếng xe nhạt nhoà nước mưa...

Tình cảm hai đứa không đi xa hơn nhiều, nhưng tôi từ chối hết những lời cầu hôn, những lời yêu đương của tất cả những thanh niên khác. Hai đứa ngày càng đầy ắp bao kỷ niệm đáng yêu, mà lòng tôi ngày càng vui buồn lẫn lộn, có một linh cảm khiến tôi bất an... Anh dễ thương đến tuyệt vời: đi đâu anh cũng nghĩ đến tôi. Mỗi chuyến anh đi Thụy Sĩ về là tôi có sô cô la ngon để ăn. Khi đi thăm một xưởng chế nước hoa ở gần Nice, anh mua cho tôi một chai nước hoa chưa dán nhãn, và giả vờ như không biết, tặng tôi chai nước hoa nhằm dịp St Valentin. Khi biết tôi theo học Nhật ngữ, anh ngoại giao ra sao không biết, đã đem về cho tôi một đồng sách và tự điển tiếng Nhật... Những món quà anh tặng thường là không đắt tiền, nhưng đầy tình yêu anh dành cho tôi... Tôi cảm động với chai nước hoa chưa dán nhãn của anh đến nỗi không đem ra dùng, thỉnh thoảng mới lấy ra ngắm, ve vuốt trân trọng. Mùi hương anh chọn thật hợp ý tôi và thật hợp với cá tính hiền của anh: nó dịu dàng, nhẹ mùi hương phấn, nhưng lại thơm rất lâu... mãi sau này tôi mới biết đó là Chanel n°5.

Nụ hôn đầu và cũng là nụ hôn duy nhất của anh với tôi cũng rất dễ thương! Năm đó... chúng tôi đã yêu nhau được gần 5 năm. Linh mục B mỗi năm đều tổ chức trại hè cho các trẻ em Pháp Á thiếu phương tiện, và năm đó, ông mời tôi tham gia đoàn với tư cách hướng đạo, dù tôi chẳng qua một khoá huấn luyện hướng đạo nào, ông rất thương mấy chị em tôi, tôi biết ông muốn giúp tôi vừa được đi nghỉ hè vừa có chút tiền túi... Anh cũng ở trong đoàn. Một hôm, nhân lúc đi dạo trong thành phố Gray, nơi nghỉ hè, tôi mua được một tấm bưu thiếp có hình hai con chó shi-tzu thật dễ thương với message "*embrasse-moi idiot*" (hôn em đi anh khờ!), thấy hai con chó shi-tzu dễ thương quá tôi đem tặng anh, mà quên phứt cái message. Chiều hôm đó, lúc gặp tôi, anh nhìn tôi với ánh mắt lạ lạ, đôi mắt anh sáng rực, nụ cười tình tứ triu mến và nét mặt anh có vẻ hơi... gian gian... Tôi quên mất cái message trên bưu thiếp nên tình bơ hỏi anh có thích tấm bưu thiếp đó không... Anh nói "thích" mà... mắt la mà lét... Hết trại hè, về nhà, tôi nhận được bưu thiếp anh gửi, một tấm bưu thiếp có hình hai chú chó đang hôn nhau... hôn môi đang hoàng... với message "*je t'envoie un gros bisou*" (anh gửi em một cái hôn thật đậm). Tôi say... như vừa uống rượu mạnh, vì chợt hiểu, nụ hôn đầu thật là ngọt!

Hai đứa ngọt ngào được hơn 6 năm thì anh nhận được tin ba má anh vừa được sang Úc ở với người anh. Tôi mừng lây cái mừng của anh. Khi anh nói anh đi thăm ba má bên Úc, tôi hân hoan giúp anh thu xếp hành lý, chúc anh đoàn tụ vui vẻ. Tôi thật không ngờ, chuyến đi đó sẽ thay đổi tất cả! Anh trở về Pháp mặt mày buồn hiu... đến nhà thăm tôi, anh vốn ít nói lại càng trầm trầm... tôi lẳng xăng vui vẻ đón anh về, nhưng anh có vẻ xa vắng đăm chiêu... Sau đó, anh cho tôi biết anh phải đi Phi Châu làm việc cho Giáo Hội một năm. Linh tính tôi bất an, nhưng rồi tôi cũng chúc anh thượng lộ bình an, vì anh đi nơi xứ lạ quê người, tôi lo quỳnh lên, đi kiếm mua những thứ cần dùng như dầu gió, thuốc cảm, thuốc đau nhức, cả kẹo bạc hà để phòng khi anh lạt miệng... tôi xếp những món ấy vào bao mà lòng buồn rã rượi... Anh gửi bưu thiếp và thư cho tôi đều đặn, cả hình chụp nữa... Có lần, kèm theo thư, anh ép gửi tặng tôi một cái... **bông bụp**, khi nhận được tôi không biết nên cười hay khóc!!! Những dòng chữ vẫn mềm mại hiền hoà... vừa đọc thư, tôi vừa ngắm hình anh, đôi mắt anh vẫn buồn muôn thuở... Sau một năm, anh về Pháp nhưng không ở Lyon, mà lên Paris, linh tính tôi báo động đỏ, nhưng tôi không dám hỏi...

Anh ghé Lyon như một cơn lốc, chợt đến rồi đi... anh chỉ tạm ở Lyon một thời gian ngắn. Hai đứa vẫn gặp lại nhau, lần hẹn hò vui vẻ sau cùng là ở chủng viện Lyon, nơi anh tạm cư trong khi chờ đợi trở lại Paris vào mùa khai trường. Lần đó, ghé thăm anh, chuyện vãn đến gần trưa, anh bảo tôi ở lại ăn trưa với anh. Đến giờ ăn, anh đưa tôi vào nhà bếp của chủng viện, tôi nghĩ chắc anh đã chuẩn bị sẵn bữa trưa, ai dè anh dẫn tôi vào bếp rồi lẳng xăng lục tìm đồ ăn! Anh kiếm được mấy quả trứng gà và phó mát (cheese) trong tủ lạnh, trên bàn đã có sẵn rổ đựng bánh mì xắt khoanh. Anh lục lấy muối tiêu, dầu ăn với cái chảo nhỏ rồi đưa hết cho tôi, cười bảo:

- Em nấu đi! ăn rồi anh pha cà phê.

Tôi vừa tức cười vừa lấy chảo chiên trứng gà, rắc muối tiêu rồi dọn "tiệc", hai đứa ăn ngon lành. Anh và tôi dễ tính trong vấn đề ăn uống. Và giống nhau ở chỗ thích uống cà phê. Dùng bữa xong, hai đứa dọn dẹp sạch sẽ. Anh pha cà phê bùng ra, mùi thơm thật đậm đà, thơm lừng căn bếp nhỏ. Tôi khen cà phê ngon, ánh mắt anh sáng lên, khoe nhãn hiệu để tôi đi kiếm mua về uống. Thủy chung anh không nói gì đặc biệt, nhưng tôi biết có một thay đổi rất lớn trong anh.

Rồi anh về Paris. Tôi cặm cụi chọn những bài thơ hay, chép tặng anh. Trên bìa cuốn thơ tôi dán mấy cánh forget-me-not ép khô. Tôi bắt đầu mất ngủ. Nhiều đêm tôi tắt đèn ngồi trong bóng tối, nhìn những con thiêu thân bay quanh chiếc đèn đờ đờ mù. Tôi viết nhật ký. Những dòng nhật ký buồn ray rứt. Chiếc đàn guitar theo tôi đàn toàn những bài nhạc thất tình, chia ly... Nhưng khi viết thư cho anh, tôi chỉ hỏi thăm và chọc ghẹo anh, tuyệt nhiên không nói tới cảm nghĩ của mình, tôi không muốn anh bị chi phối. Có điều gì đó đang khiến anh lo âu, tôi thật không muốn làm anh bối rối thêm...

Đến một hôm, anh viết thư cho tôi từ Paris. Anh nói anh thi đậu thần học, và việc lên linh mục chỉ còn là chuyện sớm muộn. Anh không thi đậu để làm giáo sư Triết. Anh nhắc lại rằng gia đình anh có "đạo dòng", và gia đình anh sẽ không thể chấp nhận việc có người con "tu xuất". Đọc thư anh, tôi hoang mang đến mức không hiểu lời thư, nhưng nhớ lại ánh mắt đầy lo buồn của anh, thì tôi cảm nhận được những uẩn khúc vẫn dày vò anh bấy lâu. Và tôi hiểu được ý anh, không bằng lời, mà bằng cảm xúc. Tôi khóc như chưa bao giờ khóc, nhưng tôi biết, nước mắt dù chảy hết, thì nỗi buồn này vĩnh viễn ở trong lòng tôi, không vui được.

Chúng tôi gặp lại nhau một lần cuối, đi dạo ở Lyon, lúc đó nhằm đầu thu, trời se lạnh, nhưng có giá buốt nào bằng giá buốt trong tim tôi. Anh nhìn tôi với ánh mắt bối rối, ưu tư. Tôi biết, nếu lúc đó tôi oà ra khóc, nếu lúc đó tôi dùng tình cảm để lung lạc anh, thì chắc chắn anh chịu thua. Nhưng tôi đã không làm vậy. Tình yêu không thể là sự ràng buộc gượng ép. Tôi không muốn anh nuối tiếc sau này. Tôi không muốn anh làm đũa con bất hiếu. Tôi cố sức làm hề để cho anh vui. Trong khi trái tim tôi tan nát... muối xát trong lòng và nước mắt chực trào ra... Tôi hy vọng sẽ có phép lạ, hy vọng anh thay đổi ý định, nhưng tôi biết, hy vọng như thế là tự gạt bản thân mình.

Ít lâu sau, anh gửi thư báo cho tôi biết anh đã được phong linh mục. Rồi anh đi Đài Loan, có một Đại Học công giáo ở Đài Bắc nhận anh làm giáo sư, hợp đồng một năm. Anh đi đi về về giữa Đài Bắc và Paris. Có khi anh gọi điện thoại nói là sẽ tới thăm tôi, nhưng rồi không tới. Cuối cùng, anh bặt tin luôn. Tôi gửi thư sang địa chỉ anh ở Đài Bắc, Paris, ngay cả ở Lyon. Thư đi không có hồi âm về. Sau một năm như thế, tôi tuyệt vọng. Như thế là tôi đã yêu và đợi anh 10 năm! Có khi, nhìn bạn bè cùng lứa đi lấy chồng, rồi sinh con, tôi muốn bắt chước người ta lắm để ổn định đời mình. Nhưng tôi biết, tôi không thể gả cho người mình không yêu... Hôn nhân không phải là sự trói buộc ép bức, mà là kết tinh của tình yêu.

Anh ra đi, để lại Lyon một trời thương nhớ, một người con gái với cõi lòng tan vỡ, những đêm dài mất ngủ, một cuốn thơ chép thiếu đoạn chót... Chai nước hoa anh tặng tôi không dám xài, nhưng cũng bay hơi gần cạn... chỉ có mùi hương vẫn còn thoang thoảng ướp thơm cuộc tình không có đoạn kết. Người con gái mà Nguyễn Bính gọi là "chị" trong những bài thơ của ông còn có lần được

*"chị nay lòng ám lại rồi
mối tình chết đã có người hồi sinh
chị từ gian dứ với tình
đời tươi như buổi bình minh nạm vàng
tim ai khắc một chữ nàng
mà tim chị một chữ chàng khắc theo"*

Còn tôi thì từ đây sống chui nhủi như một con chim ẩn mình chờ chết. Sợ hãi tình yêu. "The thorn birds" dịch sang Pháp ngữ hay Việt ngữ là "những con chim ẩn mình chờ chết". Có lẽ yêu một người đang đi tu thì kết quả phải là như thế?

Xích Long